

LUCIA RIJKER.

BO**KSER**

EN

BO**EDDHIST**

GEORGE SCHOUTEN MET LUCIA RIJKER

LUCIA RIJKER.

**BOKSER
EN
BOEDDHIST**

George Schouten met Lucia Rijker

KOSMOS

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Inhoud

Vooraf	7
Van donker naar licht	9
Thuiskomen	14
Hoe te leven met vrienden?	42
Hoe te leven met familie?	53
De ander	71
Boosheid	82
Stil, stiller, stilst	105
Eerst de zure druiven, dan de zoete	128
Lucia en de liefde	148
Liefde als adem van het leven	176
Dank aan	207
Dank en verantwoording	208

Vooraf

Van 2003 tot 2007 filmde ik Lucia Rijkers leven, dat begon in haar ouderlijk huis in Amsterdam-Noord, een gevecht in de Arena omvatte, evenals een rol in *Million Dollar Baby* van Clint Eastwood in Hollywood, en een tragische blessure vlak voor een eigen *Million Dollar*-gevecht. We eindigden in Suriname. Het was zo vertrouwd geworden om elkaar geregeld te treffen en al filmend bij te kletsen, dat we bijna vanzelf het plan maakten om het niet langer enkel over haar te hebben, maar via haar – als gids – ook andere onderwerpen aan te pakken om daar via spirituele inzichten helderheid in te krijgen.

De films waren voor de Boeddhistische Omroep, en het bleek dat de Boeddha van meer dan 2500 jaar geleden nog steeds bijzonder heldere oplossingen biedt voor bijvoorbeeld boosheid. Maar de Boeddha laat ook zien hoe te leven met vrienden, je familie en de ander. De ander die vroeger welkom was en nu voor veel mensen als een bedreiging overkomt. Hoe je stilte kunt vinden, vooral in deze verwarde wereld, was ook een onderwerp. Evenals groeien door pijn of hoe je een nieuw leven kunt beginnen. De thema's zochten we altijd dicht bij Lucia en kwamen daardoor vaak uit bij liefde.

Lucia heeft haar hart altijd aan de sport gegeven, was meervoudig wereldkampioen kickboksen en boksen en werkt inmiddels even hard aan haar innerlijke kracht en wijsheid. In hoeverre is het uitdragen van het boeddhisme en haar verlangen naar onvoorwaardelijke liefde belangrijker dan voorwaardelijke intieme menselijke liefde?

De bijzondere ervaringen die we hadden tijdens het maken van de vele films worden in dit boek tegen het licht gehouden en er zullen de nodige inzichten uit voortvloeien die al zoekend naar voren zijn gekomen. Het ging er steeds om het boeddhisme in de praktijk te onderzoeken. Hoe pas je de leerredenen in het dagelijks leven toe en leer je van niet-boeddhisten? Verder is het boeiend om te zien hoe Lucia inmiddels alweer helderder, breder en dieper spirituele inzichten heeft verworven. Spiritualiteit is voor

haar onontbeerlijk, het is haar houvast en ze is heel ver gegaan in het onderzoeken en het eigen maken ervan. Haar geluk was dat ze veel heeft geleden. De topsport vergde alles van haar en ze kon het uiteindelijk alleen volhouden door hard aan haar innerlijke kracht te werken. Het was een duistere wereld waarin ze terecht was gekomen, maar Lucia vergelijkt zichzelf graag met een lotusbloem: die groeit ook het best in de modder. Ze heeft geleerd van gif een medicijn te maken en het liefste wat Lucia nu doet, is haar ervaringen, inzichten en kennis delen met anderen. Haar wereld gaat nog steeds niet over rozen, want ze komt nog altijd obstakels tegen, maar het inzicht in het waarom van die hinderlijke hindernissen is er en dat is haar kracht.

Boeddhisme is een ervaringsleer. Veel ervaringen worden uit de doeken gedaan, maar de werkelijke essentie van het boeddhisme en van andere spirituele stromingen die Lucia heeft bestudeerd en beoefend om haar boeddhistische inzichten te verbreden en te verdiepen, zal op een andere manier inzichtelijk worden gemaakt. Op diverse plekken in het boek staan blokken die gaan over een reis die Lucia en ik samen hebben gemaakt in een bezielde hooggebergte – deze keer zonder camera- of geluidsman – met uitsluitend als doel het onbenoembare te benoemen. We waren er beiden van overtuigd dat het alleen op deze manier kon. Het is in deze passages een kwestie van meereizen en je openstellen voor vooral eigen indrukken. De rijkdom van de boeddhistische leer, als hij eenmaal is gevonden, is geen kant-en-klaar stuk goud. Het is een kostbaarheid die nog moet worden vormgegeven en gesmeed. Het duurt een tijd voordat het zijn eigen persoonlijke vorm krijgt. Het moet van alle kanten worden bekeken, beklopt en behamerd, totdat het een amulet wordt dat slechts door één persoon kan worden gedragen. Het is de bedoeling dat tijdens die tocht in het bezielde gebergte de lezer als medereiziger zijn of haar eigen amulet gaat smeden, zodat het later in de wereld een waardevol houvast wordt.

Om als lezer de ervaringen van gids Lucia te kunnen begrijpen, beschrijf ik eerst in vogelvlucht haar leven – haar reis van donker naar licht.

Van donker naar licht

Lucia Rijker had alles in zich om te mislukken in het leven. Ze had zelfs niet geboren mogen worden. Tevergeefs probeerde haar moeder Lucia te aborteren. Ze kreeg dat pas in haar tienertijd te horen en dat verklaarde waarom ze zich 'altijd anders voelde'. Ze was als de jongste van vier kinderen een introvert kind dat vroeg zelfstandig werd. Ze moest vechten voor ruimte en aandacht, helemaal toen haar ouders gingen scheiden. De onmachtgevoelens omdat ze zich niet gehoord voelde, compenseerde ze met een vlucht in de sport. Ze deed aan judo, voetbal, schermen, karate en softbal. Op haar vijftiende werd ze kickbokster en daar werd ze goed in, omdat ze buitengewoon motorisch begaafd was. Ze vond een tweede huis waar ze zich veilig voelde. Het kickboksen werd haar lust en haar leven. Maar terwijl ze vroeger ondanks alles eigenlijk een vrolijk en levenslustig kind was, begon ze nu te verharderen. Ze moest steeds meer presteren om aan die top te blijven en werd steeds roekelozer. Haar werd geleerd alleen op je doel te focussen; zodra je je ook maar één seconde op de ander als mens richtte, zou dat een overwinning onherroepelijk in de weg staan. Kostte wat het kost moest er gewonnen worden.

'Het kon me niets schelen als ik die ander doodschopte.'

Hoe kan het dat diezelfde Lucia nu één en al zachtheid is – gelukkiger, opener, gevoelig, behulpzaam en vegetariër? Verbonden met alles wat leeft? Het is haar durf: ze durft zich over te geven aan andere dingen in het leven dan winnen en haar ego opblazen. Ze durft te oefenen in nederigheid, te leren vertrouwen op het moment, te worden doordrongen van het feit dat geluk een besluit is, een verandering van houding.

Die inzichten kreeg ze in Amerika. In haar werkomgeving in Amsterdam had de agressie de overhand genomen. Boosheid en frustratie regeerden haar leven, en toen ze eenmaal op vakantie in Los Angeles was, besloot ze daar te blijven. Al snel creëerde ze echter alweer een duistere wereld om zich heen, maar juist daarvoor leerde ze een heel belangrijk boeddhistisch inzicht kennen,

namelijk dat je het zelf bent die je omgeving creëert. Niet de omgeving is verantwoordelijk voor jouw lijden, maar de vuile lens waar je het leven door beschouwt en die tevens verantwoordelijk is voor jouw acties in dit leven.

‘Het is een kwestie van perceptie,’ is nu een gevleugelde uitspraak van Lucia.

Een leerling van Lucia bracht haar op het boeddhistische pad. Ze sloot zich aan bij de Soka Gakkai International, die het Nichiren-boeddhisme aanhangt, dat zijn oorsprong vindt in Japan. Het is een wat uitzonderlijke stroming binnen het boeddhisme, omdat er niet gemediteerd wordt maar alleen gechant in de vorm van het reciteren van ‘*nam myoho renge kyo*’.

Lucia was er eerst heel sceptisch over en het kostte haar vele jaren oefenen voordat ze zich meer over kon geven aan deze stroming. Zoals deze leer beoogt, bracht het mystieke chanten een diepe verandering in haar levenshouding teweeg. En ze veranderde niet alleen zichzelf, maar ook haar omgeving.

Nichiren Daishonin was de grondlegger van deze boeddhistische stroming, die in 1253 werd opgericht. Het reciteren van ‘*nam myoho renge kyo*’ wordt als de sleutel gezien waardoor iedereen de boeddhanatuur in zichzelf naar boven kan brengen. In ieder mens zit de potentie om verlicht te worden. Het gaat erom de waarheid van oorzaak en gevolg te doorleven – niet na elkaar, maar op hetzelfde moment. Verderop in dit boek wordt dit fenomeen nog op verschillende manieren belicht.

Lucia voelde zich in Californië geroepen om terug te grijpen op waar ze goed in was: vechten. Alleen ging ze nu het boksen beschouwen als *the noble art of self defence*. Haar plastische benadering van de vechtsport is: ‘Het is een auto waar je een reis mee maakt naar persoonlijke transformatie.’ Ze was nu eenmaal goed in deze tak van sport en het hoefde niet langer te gaan om roekeloos neermeppen. Ze had de tegenstander nodig om het beste in zichzelf naar boven te halen en een match tot een mooi, waardig gevecht te laten uitgroeien. En weer deed ze dit vol overgave; ze blonk uit en behaalde wereldtitels.

Ook haar eerste stappen op het acteervlak slaagden wonderwel. Ze speelde een cruciale rol in *Million Dollar Baby* van Clint Eastwood, een film die vier Oscars won. En *on top of that* zou dit filmverhaal ook nog eens bewaarheid worden. Lucia, die er altijd onder had geleden dat het vrouwenboksen lang niet zo veel aanzien had als het mannenboksen, werd in staat gesteld een miljoen dollar te verdienen met een boksmatch. Die wedstrijd zou ze glansrijk hebben kunnen winnen, want ze had nog nooit verloren. Maar tijdens een te zware training scheurde ze haar achillespees. Als gevolg daarvan worstelde ze met het feit dat ze nauwelijks nog energie had om haar ochtendchant te doen. Ze had het gevoel dat ze niet moest trainen omdat ze te uitgeput was, maar ze deed het toch omdat haar coach haar flink aanspoorde.

De boksring werd echter vervangen door de rolstoel. En weer had ze kunnen kiezen voor een slachtofferrol: 'Why me?' Daar verviel ze ook een aantal weken in, totdat ze het welletjes vond. Genoeg is genoeg! *Hon Nhim Myo*. Met veel moeite en tranen, maar met de hulp van andere Nichiren-boeddhisten en geloof, inzicht, compassie en vertrouwen op de mystieke wet herwon ze de moed om haar kleurrijke leven weer op te pakken. Lucia werd zelfs gevraagd als studieobject door professoren van de afdeling sportpsychologie van de UCLA-universiteit, vanwege haar wonderbaarlijke mentaal herstel en de uitzonderlijk positieve inzichten die ze had verworven na de ingrijpende blessure die haar in één klap op non-actief zette.

En toen kwam na een schrijnend lang ziekbed de dood van haar moeder. Ondanks de ambivalente houding die ze tegenover haar moeder had vanwege de turbulente scheiding van haar vader en vanwege de aanvaringen die ze in haar pubertijd met haar ouders had gehad, was het een grote slag voor haar.

In de elf jaar dat Lucia op dat moment in Amerika woonde, had ze een Personal Transformation Training gevolgd. Ze moest naar haar pijn, verdriet en tekortkomingen leren kijken, om vervolgens zichzelf en anderen te kunnen vergeven om uiteindelijk alles los te kunnen laten. Zo had ze de laatste jaren met een open hart de warmte van haar moeder leren ontvangen. Ook door boeddhistische inzichten werd duidelijk dat zij vooral zelf debet was aan de

verhouding met haar ouders. Lucia werd zich bewust van haar eigen verantwoordelijkheid; ze kon niet langer haar ouders beschuldigen van hun vermeende tekortkomingen. Doordat ze lange tijd in haar eentje in Los Angeles zat, was een veilige, vertrouwde thuishaven bij haar moeder in Nederland steeds belangrijker geworden.

Die band met haar moeder was de laatste jaren nog eens versterkt doordat ze haar steeds minder goed kon verstaan vanwege een hersenverlamming. Maar toen bleek dat woorden altijd de gevoelens hadden verbloemd, want naarmate haar moeder zieker werd, kregen Lucia en haar moeder een intensere band. Door het vele chanten werd Lucia's moeder-dochterperspectief steeds zuiverder en werd de band steeds hechter. Zelfs aan de andere kant van de wereld voelde Lucia exact het naderende tijdstip van het levenseinde van haar moeder. Maar ondanks dat hakte haar dood er flink in. 'Eerst verloor ik mijn vader en nu dus mijn moeder en tja, zonder kinderen sta je er dan – op mijn broers en zusters 5000 miles away na – ineens echt helemaal alleen voor.'

Het chanten, het reciteren van boeddhistische teksten, het bestuderen van de Nichiren-geschriften en de verdere verdieping in spirituele stromingen hielpen haar erdoorheen. Misschien wel omdat ze het verdriet durfde toe te laten. Dagenlang huilde ze heel alleen in het lege ouderlijke bed van haar moeder, maar ze werd gesterkt doordat ze steeds meer vertrouwd raakte met die andere wereld, dat spirituele, het boeddhisme en de training van de geest, juist in ogenschijnlijk onmogelijke tijden. Ze gaf zich over aan het leven. 'Lijden wat er te lijden is en genieten wat er te genieten is,' zo leert Nichiren Daishonin.

Lucia was *the most dangerous woman in the world*. Maar die geuzennaam had ook zijn keerzijde: niemand durfde uiteindelijk meer tegen haar te boksen, want je zou altijd van haar verliezen. Deze vreemde, eenzame positie had Lucia gedwongen ingenomen. Daar sta je dan als beste bokser van de hele wereld – in je eentje, zonder iemand om tegen te boksen. Het dwong haar echter om eens de andere kant op te kijken, omdat ze niet meer hogerop kon. Ze moest naar binnen kijken, naar waar het in het leven wer-

kelijk om draait. Zo ontwikkelde ze compassie met anderen die ook lijdten – misschien zelfs wel meer dan zij.

Inmiddels doet ze niets liever dan mensen inspireren. Ze weet best dat iedereen het zelf moet doen in het leven, maar ze zal geen kans onbenut laten de ander de weg te wijzen naar een ‘rijker’ leven. Zij is in het begin zelf op een soortgelijke manier geholpen door onzelfzuchtige mensen die het boeddhisme beoefenen en die haar hielpen met chanten en haar aanmoedigden om vooral vol te houden, ook al bereikte je soms niet direct het resultaat dat je wilt. Lucia begeleidt nu ook anderen, met name door hen te coachen en bekend te maken met het Nichiren-boeddhisme. Haar passie is om de potentie van ieder mens naar boven te helpen halen en ze besteedt vooral aandacht aan vrouwen en jongeren.

Om een duidelijk beeld van Lucia te krijgen moeten we naar haar kijken in het geboorteland van haar vader, waar ze in feite haar *roots* vond toen langzaam duidelijk werd dat ze haar carrière in de schijnwerpers af ging rond. Hier kwam ze tot het inzicht dat ze de erkenning die ze heel haar leven in de ring had gezocht niet kreeg door het winnen van wereldtitels, maar door het geluk in zichzelf te zoeken. Ze ging op zoek naar de band met het land van haar vader, leerde de overweldigende natuur in Suriname kennen, maakte contact met haar familie en ging inzien waar haar genen vandaan kwamen.

Thuiskomen

We zitten in het vliegtuig naar Suriname. Tien uur vliegen om vervolgens allemaal Nederlandssprekende mensen in Paramaribo tegen te komen. Een merkwaardige ervaring: ver van huis en je toch op een of andere manier thuis voelen.

Lucia reist vanuit haar woonplaats Los Angeles, waar ze sinds 1994 woont. Ze had een paar dagen in Guyana vastgezet omdat er iets met de aansluiting was misgegaan, maar ze had zich prima vermaakt met zeer boeiende mensen met wie ze in een hotel zat.

Lucia houdt ervan om mensen met raad en daad bij te staan of direct met een open hart een diepgaand gesprek aan te knopen. En dan is het logisch dat mensen vervolgens contact willen onderhouden. Maar Lucia snapt nooit dat een intens filosofisch gesprek een vervolg moet hebben. Zij neemt genoeg met dat ene unieke moment dat ze met een vreemde meemaakt en het hoeft voor haar niet altijd gecontinueerd te worden. Toch zet ze elke keer weer onbevangen met Jan en alleman een boom op.

Het is 2007. We hebben Lucia al filmend meer dan drie jaar gevolgd in voor- en tegenspoed. Haar carrière is tanende omdat ze er maanden uit is geweest vanwege de blessure. Ze heeft moeite gedaan het *Million Dollar*-gevecht alsnog op poten te zetten, maar het momentum is voorbij, aldus de promotors die de match op moeten zetten. De film van Clint Eastwood en de Oscars liggen te ver in het verleden en volgens hen leeft het niet meer onder het potentiële publiek. Lucia was nog naar Berlijn gereisd om een match met de dochter van Mohammed Ali op te zetten, maar haar promotor dacht alleen maar aan geld – geld dat hij zou verliezen vanwege het feit dat het aanzien van Laila Ali zou worden geschaad omdat Lucia een bedreiging vormde voor Ali's carrière. Ook toen Lucia zei dat het in de vechtsport toch gaat om via uitdagingen steeds het beste in jezelf naar boven te halen en de *nobel art of selfdefence* te verfijnen, kreeg ze geen gehoor. De zakelijke leiders van Laila Ali maakten onomwonden duidelijk

dat zolang ze op een redelijk eenvoudige manier nog goed geld konden verdienen met de dochter van Mohammed Ali, ze geen enkel risico namen.

Lucia, die een klein jaar geleden, vlak voordat het *Million Dollar*-gevecht plaats zou vinden, nog in een privéjet kon vliegen, voor Amerika's grootste tv-shows werd gevraagd en een staf van elf mensen om zich heen had, moest nederigheid leren. Het boeddhisme had haar daarvoor gelukkig de nodige handvatten gegeven. Het voornaamste was de grondhouding dat niets voor niets is, dat alles bedoeld is als een levensles. Tegenslagen hoeven geen afbreuk te doen aan je identiteit, maar vormen een training om je moed, wijsheid en compassie te ontwikkelen en te verdiepen, en om de wet van karma – oorzaak en gevolg – te leren begrijpen.

Het woord *renge* uit 'nam myoho kyo' betekent letterlijk lotusbloem. Het wordt in het boeddhisme vaak gebruikt als symbool van het leven, omdat de prachtige bloem die op de oppervlakte van het water drijft voedsel krijgt uit zijn wortels, die in de modder groeien. De stengel moet een lange weg afleggen voordat hij het wateroppervlak bereikt. De bloem is vooral bijzonder omdat hij tijdens de groei zaden uitwerpt; daardoor is hij het symbool van de gelijktijdigheid van oorzaak en gevolg. Oorzaak en gevolg worden vaak uitgelegd als wie goed doet, goed ontmoet. Of er wordt gezegd dat een bepaalde slechte levensstaat te danken is aan verkeerde daden in een vorig leven. Maar 'nam myoho rengo kyo' verwijst naar een mystieke vorm van karma waar geen tijd is tussen oorzaak en gevolg. Het gaat om de verandering diep in onze eigen geest, waardoor het inherente boeddhaschap van ieder mens direct in het hier en nu tot uitdrukking kan komen.

Tijdens een reis in de binnenlanden van Bangladesh viel Lucia ineens in dat ze naar Suriname moest om in contact te komen met haar wortels, om haar Surinaamse bloed te erkennen. Ze wilde een poging doen zich één te voelen met het land van haar voorouders.

In een spijkerbroek en een bruin hemdje, groen vest nonchalant om de heupen gedrapeerd en het haar opgestoken, arriveert ze buiten aan de ontbijttafel. Ze lacht en spreidt haar armen.

‘Ik voel me hier gelijk thuis. Ik weet niet waarom. De mentaliteit. Het relaxte. Per slot van rekening is het ook het land van mijn vader en mijn voorouders.’

Later vertelt ze dat haar vader een van de eerste Surinamers in Nederland was. Hij werd als zwarte man nagewezen en Lucia werd daar als kind altijd erg boos om.

Lucia komt steeds laat bij het ontbijt. Ze heeft er dan al een flink wat chanten en lichamelijke oefeningen op zitten. Die balans in haar leven is haar niet aan komen waaien, daar heeft ze flink moeite voor moeten doen. En ze moet het bijhouden. Maar nu is ze bijna met die gewoonte vergroeid. Lucia is niet van de small-talk of laat doorzakken. Ze houdt het vaak snel voor gezien in een groot gezelschap.

‘Een-op-een gesprekken waar het wat dieper mag gaan, daar houd ik van.’

We gaan naar haar tante buiten het centrum van Paramaribo. Aan het begin van de straat komen we kinderen tegen. Lucia spreekt hen aan en hoort hen uit. Op haar vraag wat de kids later willen worden, begint een jongetje van twaalf spontaan te rappen. Lucia knipt met haar vingers en al snel klappen en stampen de anderen mee.

‘Ik wil je bijten en...’

De rest van de rap is in het Surinaams. Lucia geniet en de kinderen lopen met haar mee de straat in. Een vader hangt uit het raam van zijn houten huis. Lucia roept hem toe en wijst op zijn zoontje.

‘Hallo, mag hij even mee naar tante Rinia? Nummer 45. Hier op 45 woont mijn tante.’

De man knikt goedmoedig en het groepje loopt al rappend de straat verder in. Tante Rinia opent de deur.

‘Ik heb wat kinderen uit de straat meegenomen,’ lacht Lucia haar toe.

Haar tante oppert dat ze lekker op straat mogen blijven spelen. Lucia blijft op de drempel van het huis staan en kijkt naar de donkere woonkamer, waar de wapperende gordijnen het felle zonlicht tegenhouden. Dan wendt ze haar blik naar de spelende kids.

Het is duidelijk dat Lucia geniet. Ze neemt er de tijd voor.

‘Ik heb eigenlijk nooit gekeken waar ik vandaan kwam. Ik accepteerde het gewoon. Tijdens deze reis kijk ik écht en ben ik gaan meevoelen.’

In de woonkamer is Lucia verrast over enkele krantenfoto’s van haar toen ze net wereldtitels had gehaald, die op de kastdeur zijn geplakt.

‘O, kijk deze. Lang geleden zeg!’

Op de foto toont Lucia haar wereldtitelriem. Ze kijkt niet echt trots, het is duidelijk te zien dat hij in een studio is gemaakt en dat ze er uitdagend, wat sexy op moest staan. Vooral vroeger was Lucia soms nogal naïef en deed ze wat er van haar werd verlangd. Ze zat nou eenmaal in de mallemlen van de topsport en ze had niet zoveel voorbeelden, omdat zij in het vrouwenboksen een voorloper was. Anderen, zoals de dochter van Mohamed Ali, lieten zich vaak ook maar al te graag als een soort stoeipoes fotograferen. En hoewel Lucia helemaal niet van opsmuk houdt, vond ze wel dat pr nu eenmaal bij je vak hoort.

Nu, bij tante Rinia, zit er een totaal andere Lucia. Een wereld van verschil. In de tuin plukt ze met een vangnetje aan een lange stok een zuurzak uit de boom. Tante Rinia geeft tekst en uitleg: ‘De bladeren van de zuurzak kun je gebruiken tegen de zenuwen. Gewoon onder je kussen leggen.’

‘Word je daar rustig van?’

Lucia heeft er wel oren naar. Ze heeft altijd interesse in nieuwe vondsten of oude gebruiken. Ze is leergierig en weet dat je altijd aan jezelf moet werken. In *healthy* Los Angeles is iedereen in de weer met *super food* en met meetapparatuur om het lichaam te checken.

‘*No Spang*, zeggen ze hier in Suriname – maak je niet druk,’ aldus Lucia.

‘Op het moment dat ik hier uit het vliegtuig stap, word ik al rustig. Er is ook de herkenning. Ik heb het Surinaamse in mij nooit begrepen, maar nu begrijp ik het wel. In Amsterdam bemoeide mijn blanke, Hollandse moeder zich het meest met mijn opvoeding. Mijn vader werd erbij gehaald als er beslissingen moesten worden genomen, of als ik een pak op mijn sodemieter verdiende.’

Het is mooi om Lucia hier in haar element te zien. Het wat toberige van de laatste tijd is helemaal weg. Ze heeft een bijna kin-

derlijke nieuwsgierigheid naar alles en iedereen en ze doet haar best om het de crew en mij naar de zin te maken.

We lopen langs de Surinamerivier met in de verte de gigantische brug.

‘Ik vind het fijn om hier te zijn. Ik voel me thuis. Niet dat ik me in Nederland of L.A. niet thuis voel...’ Ze kijkt om zich heen. ‘Tja, ik kan niet uitspreken hoe ik me hier voel.’

Meestal kan Lucia heel goed verwoorden wat ze heeft meegeemaakt, vindt of voelt. Het feit dat ze daar nu moeite mee heeft, betekent dat er zich iets wezenlijks voltrekt. Er valt een last van haar schouders. Ze stelt zich voor het eerst echt open voor de buitenwereld, ze is niet langer bezig met business of boeddhistische verplichtingen – gewoon het leven zelf.

Een man en een vrouw zijn langs de kant van de rivier met een intensief ritueel in de weer. Het duurt lang en ze kijken er ernstig bij. De man doet iets in een plastic fles, laat deze plechtig te water en maakt er ondertussen een bezwerend gebaar bij. We kijken er zwijgend naar.

De enorme Jules Wijdenboschbrug over de rivier heeft iets dubbels. Geregeld springt er iemand van het hoogste punt om zelfmoord te plegen. Gisteren is het nog gebeurd: een moeder met een kind.

De plastic fles van de man en vrouw drijft richting de Jules Wijdenboschbrug. Het is niet duidelijk of de ceremonie iets met de brug te maken heeft.

Tijdens een zware voettocht kaart ik aan dat Lucia vroeger eigenlijk alleen voor zichzelf leefde. Het kwam nauwelijks in haar op om zich in anderen te verplaatsen, behalve dan haar familie. Ze leidde een zeer gefocust, maar eendimensionaal en afgesloten leven, dat loodrecht staat op wat het boeddhisme leert, namelijk dat wij onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, dat er geen onafhankelijke entiteit bestaat. Lucia was altijd heel doelgericht bezig.

In *Lucia Rijker. Bokser en boeddhist* laat Lucia al haar reserves varen met als resultaat een goudeerlijk en ontwapenend levensverhaal.

Tijdens een zware voettocht door het gebergte vertelt Lucia Rijker hoe ze de laatste jaren haar innerlijke kracht ontwikkeld heeft. Samen met regisseur en schrijver George Schouten zoekt de meervoudig wereldkampioen kickboksen en boksen naar bevrijdende inzichten. Onderwerpen die aan bod komen zijn boosheid, obstakels, vriendschappen, familie, roem en liefde. Hoe hoger ze komen, des te intiemer de 'waarheden'.

George Schouten maakte speelfilms en regisseerde diverse VPRO-programma's. Voor de Boeddhistische Omroep maakte hij vele documentaires. Hij schreef *De achterkant van Zomergasten* en *Expeditie Geluk – een zoektocht naar zin en zen*.

Lucia Rijker is veelvoudig wereldkampioen boksen en kickboksen. Tijdens haar gehele carrière verloor zij niet één wedstrijd. Naast haar bokscarrière speelde Rijker ook in een aantal films, waaronder de met Oscars gewaardeerde film *Million Dollar Baby* van regisseur Clint Eastwood. Tegenwoordig is ze werkzaam als onder andere lifecoach, motivational speaker en bokskoach.

9 789021 554082 >

www.kosmosuitgevers.nl

NUR 491, 728
Kosmos Uitgevers
Utrecht/Antwerpen

